

Người Kể Chuyện Ma phỏng dịch

Lâu đài trên cát

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

[Lâu đài trên cát](#)

Người Kể Chuyện Ma phỏng dịch

Lâu đài trên cát

Tôi đang xây một tòa lâu đài trên cát và đây là tòa lâu đài lớn nhất trên bãi. Tôi ngồi ngắm nghía và dự tính khi nào uống hết ly trà này tôi sẽ tiếp tục, và chắc chắn tòa lâu đài trên cát của tôi sẽ lớn nhất thế giới.

Trong khi tôi đang ngắm nghía công trình vĩ đại của mình thì hai người đàn bà đi tới. Tôi không nói gì với họ vì mẹ tôi vẫn bảo rằng tôi không biết ăn nói với thiên hạ, tuy nhiên tôi cảm thấy họ đang nhìn tôi. Tới khi quay lại, tôi mới biết là họ đang nhìn tòa lâu đài. Người đàn bà trẻ hơn đột nhiên run lên dù trời không lạnh, mặt mày bà có vẻ hoảng hốt. Bà run rẩy nói với người kia:

- Tòa lâu đài này kỳ cục quá, trông giống như..

Người đàn bà lớn tuổi hơn bất lịch sự lắm vì bà ta ngắt ngang, không để người kia nói hết:

- Đừng, cô đừng làm thằng nhỏ sợ. Cô chỉ tưởng tượng bậy bạ không à!

Tôi nhìn quanh nhưng không thấy một đứa nhỏ nào trên bãi vì còn quá sớm. Rồi tôi nhớ tới "thằng nhỏ". Có lẽ bà này cũng nói về nó. Thật là điều đáng ngạc nhiên vì tôi biết chắc là hai người này chưa gặp Ba tôi, và Ba tôi cũng nói về "thằng nhỏ" khi gây lộn với cậu Tám.

Tôi nghe Ba tôi và cậu Tám cãi lộn vào tối hôm qua. Cậu Tám nói:

- Tại sao anh không để "thằng nhỏ" được yên?

Ba tôi trả lời:

- "Thằng nhỏ" này là thằng khùng. Khi cái vụ nghỉ hè này kết thúc, tôi sẽ gởi nó đi chỗ khác. Tôi có nhiều việc cần xài hơn là chi phí cho một thằng khùng.

Giọng nói của cậu Tám đột nhiên thay đổi, làm như cậu giận dữ lắm:

- Hừ, anh nhất định làm bất cứ việc gì để hành hạ chị Sáu phải không?

Chị Sáu là mẹ tôi. Cậu Tám gọi mẹ tôi là chị Sáu. Đôi khi cậu gọi mẹ tôi là chị và gọi một người nào đó là "thằng đó" mỗi khi mẹ tôi khóc. Tôi không biết "thằng đó" là ai mà chỉ biết là mẹ tôi khóc rất nhiều.

Giọng Ba tôi cũng thay đổi:

- Cậu hãy lo cho cái thân cậu đi là vừa. Tôi biết tại sao cậu cố tình lôi kéo tụi tôi vào cái trò nghỉ hè này. Cậu coi chừng là vừa đó, đừng tìm cách xía vào chuyện gia đình tôi.

Tôi lẳng lẳng bỏ đi chỗ khác. Tôi không thích nghe những gì những người lớn nói vì tôi không hiểu gì hết.

Tôi không biết "thằng nhỏ" là ai. Rồi Ba tôi nói tại sao Ba tôi biết chúng tôi đi nghỉ hè. Việc này thì tôi cũng biết, để tắm biển và ăn cà rem chứ còn làm gì nữa. Khi tôi không còn nghĩ tới những gì xảy ra vào tối hôm qua nữa, hai người đàn bà vẫn đứng nhìn tôi. Cái bà trẻ tuổi hơn lên tiếng:

- Cậu bé, cậu có nghe tôi nói gì không? Lâu đài của cậu có lính gác và có cầu kéo hay không?

Tôi đoán là bà ta nói với tôi vì bà đang nhìn tôi. Trên bãi không có "cậu bé" nào. Tôi nghĩ chắc tôi là "cậu bé". Nhưng tôi không biết những chữ bà ta nói có nghĩa gì. Tôi không biết "lính gác" và "cầu kéo" là cái gì. Có nhiều thứ tôi không biết.

Tôi nhìn bà ta mỉm cười, đưa nắm tay lên giả bộ như đang cầm ly trà:

- Tôi đang nghỉ uống trà buổi sáng. Chừng nào nghỉ xong và uống hết ly trà này (tôi đưa nắm tay lên miệng, ngửa cổ uống ừng ực mấy hơi), tôi sẽ xây tường xung quanh lâu đài, xây một cái tháp và một cái cổng có gai nhọn nếu tôi kiếm được mấy cái cây.

Hai người đàn bà cười ngật nghẹo và nhắc lại "nghỉ uống trà" và "cái cổng có gai nhọn". Rồi cái bà trẻ hơn cho tôi một đồng và nói là để cho tôi mua cà rem vì trà không tốt cho con nít.

Khi họ đi rồi, tôi thắc mắc không hiểu họ muốn nói tới đũa con nít nào. Nếu tôi là "cậu bé" thì đũa "con nít" mà bà ta nói tới có lẽ là "thằng nhỏ". Nhưng không sao, tôi phải đi mua cà rem cái đã.

Tôi chạy vội lên quán mua một cây cà rem và ăn thật lạ để lỡ đũa "con nít" có tới nơi, nó cũng không dành được của tôi nữa.

Bờ thành của tôi rất chắc chắn vì được làm bằng cát ẩm. Lúc này nước xuống thấp, nhưng khi nước lên, tòa lâu đài của tôi chắc sẽ được nước đem xuống thủy cung. Nhưng tôi sẽ xây một tòa lâu đài thật lớn, lớn nhất thế giới, trước khi nước lên.

Tôi không bao giờ nghĩ rằng Ba tôi lại để tôi làm như thế này.

Hôm qua, chúng tôi đi dạo trên mấy kè đá. Ba tôi, mẹ tôi, cậu Tám và tôi.

Bên ngoài một tiệm bán đồ mà cậu Tám nói là đồ kỷ niệm - tôi không biết kỷ niệm là gì - có rất nhiều những tấm hình nho nhỏ mà cậu Tám gọi là bưu thiếp - tôi cũng không biết cậu nói cái gì. Trên một tấm bưu thiếp, có hình một bà già và một thằng nhỏ đang đắp một đồng cát thật lớn.

Mẹ tôi đọc hàng chữ trên tấm hình cho tôi nghe: "Nam, con làm gì ba con thế hả?".

Cậu Tám cắt nghĩa cho tôi và tôi cười đã đời. Thằng nhỏ lấy cát phủ lên mình cha nó. Mẹ tôi cũng cười, vừa cười vừa liếc nhìn Ba tôi. Tự nhiên tôi cảm thấy thích trò chơi này vì thấy mẹ tôi có vẻ thích.

Tôi hỏi Ba tôi:

- Con chơi phủ cát lên mình ba được không?

Ba tôi trừng mắt:

- Hừ! Trên xác chết của tao thì được!

Cậu Tám nói:

- Con len lén làm khi nào Ba con ngủ say là chắc ăn.

Rồi mẹ tôi và cậu Tám cười. Tôi cười theo. Rồi Ba tôi cũng cười tuy có vẻ gượng gạo mà cả tôi cũng nhận thấy.

Sáng nay tôi thức dậy sớm lắm. Tôi ngủ trong phòng cậu Tám trên một cái giường nhỏ ở góc phòng.

Cậu Tám và Ba tôi đánh thức tôi dậy vì hình như hai người đang la hét, cãi nhau.

Ba tôi nói:

- Mà có giỏi thì ra ngoài kia. Tao không muốn thằng nhỏ nó thức rồi la hét rầm rĩ lên.

Tôi không biết Ba tôi muốn nói tới thằng nhỏ nào. Tôi là người duy nhất ở đây.

Cậu Tám đáp:

- Đi đâu thì đi, thằng này sức mấy mà sợ thằng nào. Khi hai người kéo nhau ra ngoài, tôi len lén đi theo mà cả hai không biết. Hai người dẫn nhau ra bãi biển - nhà trọ của chúng tôi ở ngay bờ biển - vừa đi vừa la hét om xòm. Ngoài bãi không một bóng người, chỉ có chúng tôi. Rồi Ba tôi và cậu Tám giả vờ đánh lộn trong khi tôi núp sau một bụi cây nhỏ theo dõi.

Tôi rất thích chơi trò đánh lộn và biết cậu Tám đánh lộn giả vờ rất giỏi.

Cậu thường nói "Ta giết nhà ngươi" trước khi ném tôi lên giường rồi lấy mền đè lên khiến tôi gần ngộp thở. Tới khi tôi chịu thua hoặc giả chết cậu mới cười ha hả gỡ mền lên cho tôi.

Bây giờ trên bãi, Ba tôi giả vờ đâm vào mặt cậu Tám, cậu Tám giả vờ tránh, rồi giả vờ đâm lại vào mặt Ba tôi. Hai bên giả vờ đâm qua đâm lại bốp bốp mấy cái thì đột nhiên tôi thấy Ba tôi lão đảo.

Cậu Tám bước tới giả vờ đâm một cái thật mạnh nghe đánh chát một cái. Ba tôi giả vờ té xuống rồi giả vờ nằm yên.

Cậu Tám bỏ đi. Cậu đi ngang bụi cây tôi đang núp. Tôi thấy cậu có vẻ giận dữ lắm.

Tôi gơ tay vẫy nhưng cậu giả vờ không thấy, bỏ đi luôn. Tôi nghĩ chắc cậu giận cả tôi.

Tôi tới coi Ba tôi thì thấy Ba tôi nằm nghiêng và đang ngủ thật say. Tôi vừa lay ba tôi vừa nói:

- Ba ơi! Ba nằm đó bị cảm lạnh chết đó.

Tôi nhớ mẹ tôi vẫn nói với tôi điều này. Nhưng Ba tôi ngủ say quá nên không thèm để ý tới những gì tôi nói. Tôi nhìn thật sát mặt Ba tôi thì thấy đôi mắt Ba tôi nhắm nghiền, trên mặt có mấy vết bầm mà tôi không thấy vào tới hôm trước.

Tôi chợt nghĩ tới tấm hình gì đó, và tấm bưu phiếu, có thằng nhỏ đang lấy cát phủ lên mình cha nó. Rồi tôi nhớ lời cậu Tám nói "Con len lén làm khi nào Ba con ngủ say là chắc ăn".

Bây giờ Ba tôi đang ngủ say, tôi phủ cát lên mình Ba tôi là chắc ăn. Tôi nghĩ rằng cái trò phủ cát này chắc chắn phải hay ho lắm, nếu không Mẹ tôi và cậu Tám đâu có cười.

Tôi rất muốn làm cho mẹ tôi cười. Mẹ tôi ít khi cười lắm, chỉ khóc nhiều thôi. Và Ba tôi làm mẹ tôi khóc đó. Tôi bèn len lén lấy một chút cát ướt phủ nhẹ nhẹ lên chân Ba tôi. Ba tôi vẫn nằm yên. Rồi tôi lấy cát phủ từ từ lên đùi, lên bụng, lên ngực, lên cổ.

Tôi biết Ba tôi ngủ say lắm vì khi tôi lấy cát phủ kín lên mặt Ba tôi như trong tấm buru thiếp - có phải là buru thiếp không, tôi quên chữ này rồi - Ba tôi cũng vẫn nằm yên.

Tôi không biết Ba tôi ngủ thật hay giả vờ ngủ để cho tôi chơi trò phủ cát. Có lẽ Ba tôi ngủ thật vì chưa bao giờ Ba tôi cho tôi làm bất cứ điều gì tôi muốn. Hôm nay là lần đầu tiên tôi được phép chơi trò xây lâu đài xác chết. Tôi chỉ mới nghĩ ra chữ lâu đài xác chết khi nhớ lại lời Ba tôi nói "Trên xác chết của tao thì được".

Tôi cố gắng đắp thật nhiều cát ẩm lên mình Ba tôi. Tôi nhất định xây một toà lâu đài xác chết lớn nhất thế giới. Chắc mẹ tôi và cậu Tám sẽ thích lắm. Lúc nào xây xong, tôi sẽ chạy lên gọi mẹ tôi và cậu Tám xuống coi trước khi nước cuốn toà lâu đài xác chết của tôi về thủy cung.

Và tôi tiếp tục đắp thật nhiều cát lên mình Ba tôi. Toà lâu đài của tôi sẽ là toà lâu đài bằng cát lớn nhất thế giới. Bây giờ nó đã lớn nhất trên bãi này rồi và mỗi lúc một lớn hơn tới lúc nước lên...

Và tôi tiếp tục xây toà lâu đài xác chết thật say sưa...

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: <http://www.vn.net>

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 17 tháng 11 năm 2010